

Κι' έκινος είπες ήσυχος πώς τὸ καλὸ σου θίλει
καὶ συμβουλάς σου ἔδωκε μὲ γλώσσα ὄλο μίλι :
« Προσκύνει, σέβει τὸν Θεόν, καὶ τίμα τους γονεὶς σου,
μὴ βρίζεις τους χρηματιστάς καὶ τοὺς ἠμογενεὶς σου,
ἐπιμελεῖ, κατὰ τὴν ἐνόμη εἶσαι γίγος,
διὰ καὶ μὴ μετανοῆς κατόπι παρακαίρεις.
Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν χρειάζεται καὶ κόουρ,
κι' ἂν βλέπεις πὺς καὶ σήμερὰ τὰ κατωτέρως σκούρα
προκαλίσει μὲ βελθὸν γὰ καὶ σοὺ ὄσω χίρι
πρὶν ὄης βελθῆν ἄσὸ κοκαλοὺ καὶ φθασὸ τὸ μαχίρι. »

Αὐτὰ σοὺ εἶπε, Θεοδώρῃ, χωρὶς γελῆν ἄσὰ χεῖλην
κι' ἔκινος διακλήσων τοὺ ἑκαμὰν οἱ φίλοι,
κι' ἠλαλέξαν κι' οἱ μὲν κι' οἱ δε, κι' ἐγὼ σὰν βῆγαξ εἶω
ἀπὸ τοὺς ὀδὸ δὲν εἰζέτωρ σὲ ποῶν νὰ πρωτοτρεῖω,
γιατὶ κι' οἱ ὀδὸ μὲν φραίνεθε σὺ τὴν ὄσωσιν ὅπως πρέπει,
ὁ μὲν ἰσχυρὸς τῆς Ροῦμῆλης, ὁ δὲ Μωρέας σκίπτη.
Καὶ τότε κάρως ἀστράψαν οἱ καθενὸς σελῆγι
καὶ περ' ὄλιγον νὰ γενῆ ἐκ τοῦ συσταδίου μαχη,
καὶ οὕτω πὺς νὰ πληρωθῆ τὸ τοῦ ἱεραιμοῦ
πὺς πάντες Ἑλληνας ἰσμέν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου.

Καὶ τότε, Τελχμώνει, ἡ σάλπιγγ' ἄς ἠγγῆ
κι' ἄς πίσθ' κατεπάνω μας τῶν φόρων ἡ βροχῆ,
ἐγὼ δὲ πάντα θ' ἀγαπῶ τὸ κόμμα σου αἰμῆτως,
κι' ὅπως σου θὰ σέρνωμαι οἱ πύριος καὶ χαρατῆς,
κι' οὐδέποτε θὰ σ' ἀρνήθω ὡς τὸν Χριστὸν ὁ Πίτρος
πρὶν ἡ γνωστὴ γαϊδάρα μου γκαρίση τρεῖς φορεῖς.
Θ. — Ευχαριστῶ τὸν ρήτορα ἡ φίλη μου ψυχῆ ...
τὸ μῆλλον εἶν' αἰώνιος καὶ τὸ πῆρον βροχῆ.
Ἄλλὰ τὰ Νομοσχέδια τὰ φορολογικὰ
ἀνέπιπτα, ὡς φαίνεται, θὰ φέρων ἱερωνικὰ,
κι' οἱ μὲν μὲν λέν ἀποσυρε κι' οἱ δε μὲν ἀποσύρη,
κι' ἐγὼ σὰν γάχος στέκομαι καὶ μισοκακομαίρης,
καὶ σὰν Ἀμλίτος σκίπτομαι περιπατῶν τρίγυρω
νὰ σ' ἀποσυρῶ ἄραγε ἡ νὰ μὲν τ' ἀποσυρῶ ;
Σεῖς τί φρονεῖτε οἱ αὐτὰ ;
Φ. — Ὅ, τι κι' ἂν θίληρ κάμει ...

εἰς ὄλα θὰ χειροκροτοῦν αἱ δύο μας παλάμη.
Σὺ, Θεοδώρῃ, ὡς ἔμπειρος καὶ πανετόμημον γέρον
μόνος ἔμπερος τοῦ κόμματος νὰ κρῖνης τὸ συμπερὸν
καὶ σκέψου σὰν Γερτίνος καὶ κλέστα τοῦ δικηλοῦ ...
ἂν μὲν δὲν φύγων Βουλευτὰ μὲν τὰποσύρης ὀδῆλου,
ἂν ὅμως εἶναι κίνδυνος, εἰθὺς ἀποσύρι τα
καὶ φασκελοκουκούλωστα καὶ ὀχόλ' ἔπαρε τα.
Κι' εἶποι κι' ἄλλοιῶς ἔμεις ἔδω οἱ ζῶντες βερεσι
πρῆθως θὰ προσφέρωμεν τὰ πάντα μας πρὸς σὲ
καὶ θὰ σὲ προσκυνῶμεν μετ' ἀταρχοῦ βλιμμάτος
ὡς Συμβουλὸν ἀνεύθυνον τοῦ ἀνευθύνου Στάτματος,
κι' ἂν ἀποσύρη τὰ μισὰ κι' ἂν τὰποσύρη ὄλα
ἔμεις ἀπερασίωμεν ν' ἀφήσωμεν τὰ κῶλα.
Θ. Ὑπερβαλλόντως ἐκτιμῶ τὸν τρόπον ποὺ ἐκπαρ'εσθε.
Φ. Ἄ ! μὰ ! δὲν εἶναι τίποτα, καθόλου μὲν πειραξέσθε.

Θ. Ὑπονομοῦσιν ἄπειρον πρὸς ὄσωσιν σὰς κηρύττω.
ΕΝΑΣ Γρηγοῦρ αἱ φόρη, βρεῖ πατιὰκ ...
ΑΛΛΟΣ. Ζήτω αἱ φόρη, ζήτω.

(Ὑπὲρ τῶν φόρων καὶ κατὰ τὸ πλῆθος ἀλαλάζει
κι' ὁ Θεοδώρῃ εἰσέρχεται καὶ ροῦχα μεταλλάζει,
μετὰ μικρὸν δ' εἰζέρχεται φερὸν ζευρομακωνά
καὶ μπλοτὴν βαρῆτικον ἐνδύζου Γουστούζου,
καὶ πρὶν αὐτὴν τὴν ἄλτων νὰ λύση τραχηλοῖαν
μακρόθεν τρεῖς ὀγκανισμοὶ ἀκούονται γαϊδάρου.)

Καὶ ὄλγαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γράνης Ἀθωνόπουλος, γνωστὸς ἀνὰ τὴν πόλιν
καὶ πρῶτος τῶν στρατηγητῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνα,
πολλὰ καμάρια ἔφερε κανοῖμα τοῦ χειμῶνος,
ποῦ δὲν τὰ φέρει εύκολα ὁ πανδαμάτωρ χροῦνος.
Μὰ τώρα συνταγῆς τοῦ κι' ὁ ἀδαλὸς τοῦ μῆνι,
ὅπου κανεὶς ἀπὸ κόψωμ μ' αὐτὸν δὲν παραθαίνει,
καὶ θαύματα ἰσοδουλοῦ τῆς κοπιτικῆς περιόσῃ
ἄσὸν Βίντερ τὸ Κατόπταμα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρίσια.
Τίτωμ στρατηγητῶν δὲν εἶναι κατὶ γὰλα ...
τὸ ράφωμ τοῦ ἐνέλιε, τὸ κόψωμ τοῦ τρίλλα.
Σὺ κἀε Ἀθωνόπουλος ; ... εἶσαι καλὸ κομῆσι ...
οἱ ράβει Ἀθωνόπουλος ; ... εἶσαι καλὸ ραμῆσι.

Ἄνωμος Ἑλλητικὴ Μεγάλη Ἐστραία
τῶν γενικῶν Ἀσραλιῶν, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ,
καὶ ὅσους φίλους ἀληθῆς θερμῆ φιλοπατρία
ἔε τρεῖθον ὅσον τάχυν ν' ἀσραλιῶθον ἔκατ.
Ἡ καθεμία Τράπεζα εἰς ταύτην ἔχει μέρος
καὶ μέτωπον καὶ ἱστυαὶ οἱ πρῶτοι παραθῶνι.
Κι' ἔε σπεῖση πρὸς ἀσραλιῶν ἄσὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἔγκαιρος
κι' ἕκαστος ποῦ δὲν ἔβαλε ἄσὸ πόδη τοῦ ποροῦχι.
Ἀσραλία κατὰ πυρεθ, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τῶν κανονίων συμφορῶν, ὅπου γεννῶ ἡ πλάσι,
ἀσραλία εἰς φοβερὰ κι' ἀπρόστα συμβῆντα,
ἀσραλία ἄσὸ εἶναι σὰς, εἰς τὴν ὄσων, εἰς πάντα.
Πλὴν μελετήσας κι' ὁ ΡΟΜΗΟΣ τὸ Καταστατικὸν
καὶ κἀε τοῦ ἀσπέρουροιο εἰς ταύτην θ' ἀσραλιῶ,
ἂν καὶ ὁ ρίκτης Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν,
ὅπου μὲς βῆκαξ τὴν ψυχῆ ὅς ἔτου νὰ μιλῆρη,
σπουδαῖα Νομοσχέδια ὑπέβαλεν ἐσχάτως,
μὲ τὰ ὅποια στήνωθ' ἀσραλιῶ τὸ κράτος.
Ἀσραλιῶν δ' ἔλα σὰς ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρύττω. ...
ὀδὸς Στάλιου, κύριος, ἄσὸν Ἀλεῖου τὸ σπῆνω.

Ὁ Ραμῆος γνωστὸν οἱ κάνω — πῶς ἄσὸ σπῆνι μου ἀνέθη,
ἄσὴν Νιέπαιιν ἀκάνω — κι' ἀπὸ τοῦδὸ σνοβαρίε
μὲ ἐνοδοχέις εἶδη, — ὀδὸ ἄσὸ λάβει τρεῖς ἄσὸ εἶδη,

μὲ Χριστὸν μὲ μὲ μάνθη — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χῆρς ὄλιγος ἄδωρ, — ποῦταν ἄλλοτε μωρῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου « Κορινθίως » τῆς καλῆς, ὀδὸς τοῦ Προσταείου, κοινοῦτος πολῶν.